

2. veľkonočná – 13.4.2020

Milosť vám a pokoj od živého a mocného Pána Ježiša Krista. Amen.

Žalm 16 „Ochraňuj ma, Bože, lebo sa k Tebe utiekam. Hovorím Hospodinovi: Ty si môj Pán. Niet pre mňa šťastia mimo Teba. Vo svätých, čo sú v krajine a v slávnych mávam všetku záľubu. Mnohé sú bolesti tých, čo k inému bohu sa utiekajú. Krvavé úliatby im neprinesiem a nevezmem ich mená na pery. Hospodin je mojim dedičným údelom a mojim kalichom. Ty mi zaručuješ môj podiel. Na utešených miestach mi pripadla výmera a veľmi sa mi páči môj podiel. Dobrorečiť budem Hospodinovi, ktorý mi dal radu. Aj v noci ma upomína na to môj cit. Stále si staviam Hospodina pred seba, keď mi je po pravici, nesklátim sa. Preto sa teší moje srdce a jasá moja duša, aj moje telo prebývať bude bezpečne. Lebo ma neponecháš v ríši smrti a svojmu zbožnému nedáš vidieť jamu. Ty mi dáš poznať cestu života. pred Tvojou tvárou je sýtosť radosti, vo Tvojej pravici je večná blaženosť“.

Moji drahí!

Tieto sviatky sú úplne iné, ako sme na ne boli doteraz zvyknutí. Sme v mnohom obmedzení a niektoré činnosti jednoducho vykonávať nemôžeme. Najviac sa to asi dotýka nás, ktorí pre svoju vieru potrebujeme spoločenstvo chrámu, kde sa stretávame navzájom ako veriaci ľud a kde prichádzame počúvať Božie slovo. Lenže tak ako my teraz fungujú mnohí veriaci už dlhšie obdobie – keď kvôli chorobe, opatere svojich blízkych alebo pre iné dôvody, nemôžu ísť do chrámu, aby tam strávili čas v blízkosti Boha. Museli sa naučiť žiť bez chrámu. **Aj my sa teraz musíme tak učiť žiť: bez kostola. Ale v žiadnom prípade by sme sa nemali naučiť žiť bez viery.** Veď ona je v tomto čase tým záchranným lanom, tou slamkou, ktorej sa môžeme chytiť. Dostali sme čas, aby sme prešli od tradícií, rôznych úkonov a zvykov, ku viere osobnej, pre každého z nás jedinečnej a typickej.

Aj žalm, ktorý sme si prečítali, je osobným vyznaním viery. V biblickej knihe žalmov je veľa takých, ktoré boli odriekané na bohoslužbe, v spoločenstve veriaceho ľudu. Zopár je takých, ktoré tvoria **osobný rámec viery konkrétneho človeka v konkrétnej životnej udalosti.** A hoci je tento žalm často spievaný na pohrebe, nie je to smútočná pieseň, v ktorej by žalmista vyjadroval svoju depresiu a beznádej. Práve naopak. Preto je vhodným textom na dnešný druhý sviatok veľkonočný, ktorý nás utvrdzuje vo viere v živého a mocného Pána Ježiša Krista.

Viete, my ľudia sme uverili v iných bohov: v strach, v choroby, v korunu, v nedostatok, v obmedzenia, vo vládu, v majetok... – jednoducho sme dali mnohému moc nad nami, našimi životmi. **Nahradili sme vieru v Pána Ježiša vierou vo všelijaké božstvá** – napr. veríme v dokonalosť, hoci sami tušíme, že nie je dosiahnuteľná, veríme v slávu, hoci vieme, že je pominuteľná, veríme v sošky, šnúry, talizmany, sloníkov, zdieľané statusy, dobré správy, hoci nič z toho nie je nič oproti Bohu, ktorý má moc. **K návratu k živému Pánovi sme teraz touto situáciou nanovo volaní. Sme pozývaní obrátiť sa od modiel k Bohu, ktorý je náš Otec. Celým srdcom sa máme vrátiť k Pánovi Ježišovi Kristovi,** aby sa slová dávneho žalmu, stali našim vlastným osobným vyznaním viery.

Už sme to potrebovali. Potrebovali sme si uvedomiť, že medzi nami a Pánom je jedinečný a nezameniteľný vzťah. Vzťah, ktorý nemôžeme zameniť za nič, dokonca ani za cirkev či kostol. Máme sa v životných bojoch utiekať k Nemu, nie k cirkvi (hoci samozrejme cirkev je Jeho dielo, Jeho telo a je pre nás nenahraditeľný a vzácny dar, no nesmieme si ju zameniť za živého Pána). Žalmista sa obracia na Boha, utieka sa k Nemu, ako keď sa dieťa uteká skryť do náručia svojich rodičov, lebo vie, že tam je v bezpečí pred každým nepriateľom. Tak aj žalmista vie, že **v Hospodinovej blízkosti je pokoj a bezpečie. Takým hradom, v ktorom sme chránení, je pre nás Pán Ježiš Kristus, On nás objíma vo svojom náručí a my vieme, že tam nás nič nemôže zničiť.** Môže nás ohroziť, ale nemôže nám nič na tomto svete vziať to, čo nám vydobyl Boží Syn. Lebo On plní pri nás svoje zaslúbenia a Jeho blízkosť nikdy nezlyhá. O to viac, keď si uvedomíme, že On porazil smrť a je živý naveky.

Už sme potrebovali toto obdobie. Lebo sme si boli všetkým príliš istí. Predpokladali sme, že nás nič nemôže ohroziť, že nám nič nemôže chýbať, že sme schopní si všetko zariadiť. Vymenili sme Božie požehnanie za naše výtvary, našu silu, našu múdrosť. Mysleli sme si, že vládne nad životom a smrťou. Dnes každý - kto je čo len trochu vnímavý – chápe, že nie sme všemohúci a že minimálne voči smrti, sme slabí a nie je v ľudských silách zvíťaziť nad smrťou. Jediná možnosť ako prejsť smrťou, ako ju zvládnuť, je v Božej

blízkosti. Čím bližšie sme pri Pánovi, tým väčšiu šancu voči smrti máme. Aj žalmista si to uvedomuje, že len **Boh dokáže zachrániť zo smrti, len On vie dať nový život, len On dokáže tešiť srdce svojich verných aj vtedy, keď sú okolnosti ťaživé, smutné a beznádejné.** S Bohom môžeme zvládnuť aj toto všetko. To neznamená, že nebudeme musieť zomrieť, ale že so živým Pánom nebudeme musieť zomrieť naveky, ale iba na chvíľu, aby sme boli vzkriesení k životu, kde je sýtosť radosti a večná blaženosť. A to z jediného dôvodu: lebo je tam Boh blízky tým, ktorí Mu dôverujú.

Už sme potrebovali tento čas. Lebo sme si pred oči položili všeličo, len sme zabudli na Boha a na našu úlohu v tomto svete. Zabudli sme byť vd'ační a tešiť sa z maličkostí. Zabudli sme si vážiť jeden druhého aj všetko to, čo máme. Prestali sme sa deliť, slúžiť si navzájom, myslieť na iných. Prestali sme sa vážne zamýšľať nad životom, prestali sme sa modliť, vytratili sa domáce pobožnosti, nemáme čas svätiť sviatočné dni, sme tak zaneprázdnení nahromadiť si majetky na tomto svete, že si nemôžeme a ani nechceme zhromažďovať poklady v nebi. Tak veríme v seba, že neveríme v Boha a tak milujeme seba, že nemáme chuť milovať iných. Tak sme sa upriamili na tento život, že netúžime po večnosti. A tak sa nám Pán Boh ukázal. Ukázal sa nám v našej bezbrannosti a obmedzenosti. I keď: aj teraz sa nájdú takí, ktorí sa z Boha smejú... Žalmista si stavia Hospodina pred oči a uvedomuje si, že ak to tak bude robiť stále, nemôže byť porazený, ale že s Bohom bude víťazom. To isté platí aj pre nás: **ak si postavíme Hospodina pred oči, nemusíme sa ničoho báť, ale môžeme sa tešiť z darov pre tento svet, ale najmä za večný život v Božom kráľovstve.**

Sú obdobia, ktoré sú ťažké pre nás a možno iba v kútiku duše si myslíme, že rýchlo skončia a bude všetko zase dobré. Ale každé také obdobie nás nemá učičikať v tom, že všetko bude dobré, ale má nás vyrušiť z nášho stereotypu a vrátiť nás celým srdcom, celou dušou k nášmu Bohu. Lebo On žije a ak Mu veríme, budeme žiť s Ním. Kiežby tento náš víťazný Pán bol našim šťastím teraz i naveky. Amen.

Modlitba: *Stále si Ťa, Pane, staviam pred seba, lebo viem, že vtedy sa nesklátim. Teším sa v Tebe a moja duša jasá z Tvojej blízkosti. Budem prebývať bezpečne v tomto živote, ak ma Ty neopustiš. A pre večnosť nestrácam nádej, lebo si Boh, ktorý žije a ktorý ani mňa neponechá v ríši smrti. Nemám ukázkovú a výstavnú vieru, ale som vo viere závislý na Tebe a preto dúfam, že mi nedáš vidieť jamu, ktorá je bez nádeje, ale že ma cez to údolie smrti prevedieš k ránu, kde budeš prítomný a s Tebou aj sýtosť radosti a večná blaženosť. Nech sa Tvoja moc zjavuje v mojom živote teraz i naveky. Amen. Otče náš...*

Piesne: 125, 144